

De mensen zeggen dat de wereld vandaag zoveel beter is dan vroeger...

Nog niet zo heel lang geleden (in mijn jongere jaren zullen we maar zeggen) maakten mensen zich amper zorgen. Ze hadden eten en drinken, een huis en doorgaans allemaal een baan. En wat er buiten hun dorp gebeurde: dat wisten ze meestal niet. Zo ging het vroeger. En de barometer van het goeie leven was meestal hoog genoeg om niet te moeten klagen. Vaders die verdienden de kost en speelden met duiven, de moeders kookten verse soep en stampot en breiden in de winterdagen wollen sokken met vier breipennen. Of die mensen toen iets gemist hebben? Nee hoor. Als er weinig is, kun je ook niet veel missen toch? Toen was geluk nog simpel en heel gewoon. Tot de tijd kwam dat het begon te kantelen. Ik weet nog goed dat we de eerste ijskast kregen. Ik zie het verbaasde gezicht van mijn moeder nog voor me toen ze die binnen brachten. En nog meer toen we gezegend werden met overal centrale verwarming in ons huis. Eén thermostaatbakje aan de muur en alle kamers warm. Toen ze twee dagen later dan de Brabantse kachel naar buiten droegen, werd ik me er van bewust dat het begin van een nieuwe wereld en een nieuwe tijd aangebroken was. De tijd van welvaart en afgunst. En stilaan verdween wat we hadden. Zoals liefde, leven, en veel plezierige dagen. Ambras, ruzie, en haat en nijd en dit soort onmin kenden wij toen niet. Familie hielp familie, burens waren vrienden en helpende handen waren gratis. En met dit allemaal is het gekomen dat ik vandaag de dag niet veel van de wereld meer echt begrijp. Maar 't is vandaag toch veel beter hoor ik nu iedereen zeggen. Als ik over vroeger praat dan wordt ik gecorrigeerd. Je bent ouderwets zeggen ze dan tegen me. De vooruitgang is de ontwikkeling, beste vriend. Ik zeg niks, ik heb geen oordeel maar ik denk er wel het mijne over. En ik laat ze dan maar in die mening. De tijd dat ik nog een wereldverbeteraar wilde zijn, is lang voorbij. Maar ik zie wel wat ik zie en hoor. Een voorbeeld? Een duivenvriend van me ging vanmiddag, met zijn eveneens zieke en gehandicapte vrouw, naar het ziekenhuis op controle. Een lijdensweg al bij voorbaat. En bij hun terugkeer thuis kwamen ze terecht in een ravage. Met een stoeptegels had een inbreker (s) een raam ingeslagen om toegang te krijgen om de woning binnen te geraken. Alles in hun woning lag het onderste boven. En alles van waarde in huis dat was nergens meer te bespeuren. Foetsie! Zieke mensen en oude mensen zijn nu in deze tijd een prooi voor het gespuis dat geen enkel respect heeft voor grijze haren. Het zijn de hyena's van deze moderne tijd. Ten huize van mijn duivenvriend speelt zich nu een drama af. En dat in de vooruitgang van de nieuwste wereld van nu. Een wereld met facebook, twitteren, wat-sappen, e-mailen en wat nog meer? Ik heb moeite om het allemaal te volgen.

Pie.

